

Dat was de opperzaal te Jerusalem, waarin zij geloofd hebben gedurende de dagen tusschen Christus' hemelvaart en de uitstorting des H. Geestes.

Daar heeft hun ziel gezocht de geestelijke spijze. Daar is verlangen gevoeld. Daar is heimwee wakker geroepen. Daar is de Schrift onderzocht. Daar is de belofte aanvaard.

Daar hebben ze gewacht, stil en ijdzaam. Daar hebben ze gebeden, lang, veel en innig. Daar hebben ze aangehouden in hun worstelen voor den troon.

Daar is hun hiden smeeken geworden en ze hebben er saam het Koninkrijk der hemelen geweld aangedaan.

Zonder dat rustig toeven in de opperzaal kon het geen Pinksteren voor hen worden.

In de opperzaal heeft God Zijn Kerk bereid voor de uitstorting des Geestes.

De discipelen waren er allen, met de vrouwen en Maria, de moeder van Jezus, en met Zijne broederen — een kleine huisgemeente, waarvan alle leden, hoe onderscheiden in gave en talent, in aanleg en ontwikkeling, den Heere Jezus liefhadden in onverderfelijkheid. Wat is daar een schoone gemeenschap der liefde gezocht en beoefend!

Daar was het nu wel echt: waar liefde woont, gebiedt de Heer den zegen, en 't leven tot in eeuwigheid.

Samen hebben ze er opgezien naar de dingen, die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan Gods rechterhand.

Hun wachten, hun bidden is er niet beschaamd. Door de opperzaal heen zijn ze in de feestzaal gekomen.

Een andere weg was er niet.

En is er ook nu nog niet.

Wel worden in de opperzaal slechts de eerstelingen genoten. De feestzaal brengt den rijken vollen oogst.

Maar ook de eerstelingen zijn vruchten van den Geest.

De opperzaal is eerst met den Geest vervuld. Die was er in het stil verbeiden van de vervulling der belofte. Die was er in de godvruchtige gesprekken. Die was er in het vurig smeekebed.

Zoo zijn daar de armen uitgestrekt naar den komenden Trooster.

Hoe groot zal uw Pinksterzegen zijn?

Dat zal ook nu in de opperzaal worden beslist, waar ge hoopt en wacht in gehoorzaamheid aan Christus' bevel.

Waar ge gemeenschap der heiligen zoekt. Met Christus allereerst. Daarna ook met zijne leden op aarde. Waar ge bidt en smeekt in Jezus' naam. Waar ge worstelt om de komst van den Trooster. Zoo daalt zijn kracht op u in zwakheid neer. Wacht dan, ja wacht, verlaat u' op den Heer." F. C. M.

KERKELIJK LEVEN.

De a. s. Synode van de Christelijke Gereformeerde Kerk in Amerika.

I.

Men zal het mij niet euvel duiden, dat ik mijn artikelenreeks over Amerikaansche boeken nogmaals onderbreek. Haast heb ik er niet mee en onze lezers stelling ook niet.

Laat mij daarom iets mededeelen van de a. s. Synode van de Christelijke Gereformeerde Kerk in Amerika, welke spoediger bespreking eischt, willen we niet geheel achter de feiten aankomen.

Tot mijn spijt kon ik geen gevolg geven aan de uitnodiging, om die zelf bij te wonen. Als ik zoo God wil in de Nieuwe Wereld voet aan wal zet, heeft de Synode haar arbeid reeds verricht.

Maar ons blad wil den Amerikaanschen broederen toch toonen, hoezeer wij met hen meeleven en tegelijk onze lezers over de Amerikaansche kerkelijke gelegenheden inlichten, opdat de broederband nauwer worde aangetrokken.

Wel begeef ik mij hier op een grensgebied, want wij hebben ook een rubriek: Buitenlandsche Kerken, die tal van korte en waardevolle inlichtingen geeft over al wat in het buitenland voorvalt. 't Zij in Gereformeerde of andere Kerken.

Maar onze rubricist voor Buitenlandsche Kerken is een te minzaam man, dan dat hij er mij leelijk om zou aanzien, hij begrijpt wel, waarom ik mij juist tot dit onderwerp aangetrokken voel, ik zal het terrein niet zoo afgrazen of hij zal er ook nog wel wat frisch weiland vinden en bovendien bepaal ik mij strikt tot het Gereformeerde. Bovendien laat ik beoordeling van het agendum, zoo hij het verkiest, geheel aan hem over. Ik doe toch niet anders dan enkele inlichtingen geven.

De Synode wordt gelijk steeds geopend den 18den Juni, den gedenkdag van den slag bij Waterloo. Ik heb wel eens hooren beweren, dat dit gebruik werkelijk verband houdt met onzen ouden nationalen feestdag, welke echter thans van de lijst en meestal ook uit de hengenissen onzer feestdagen is geschrapt.

De kerk, welke dit jaar de eer geniet de Synode in haar midden te ontvangen, is die van Kalamazoo in Michigan.

De samenstelling der Synode geschiedt anders dan bij ons. Vaardigen bij ons de Particuliere Synodes deputaten naar de Generale Synode af, daar bestaan er geen Particuliere Synodes en heeft de afvaardiging door de classes plaats.

Iedere classis benoemt drie predikanten en drie ouderlingen als primi en evenzovele secundi.

Nu heeft men de volgende classes: Grand-Rapids Oost, Grand-Rapids West, Hackensack, Holland, Hudson, Illinois, Muskegon, Orange City, Ostfriesland, Pacific, Pella, Sioux Center, Zeeland, Alzoo 13 classes.

De Synode telt dus 78 stemgerechtigde leden. De opening heeft sprekende overeenkomst met de onze.

Aan den vóóravond van de Synode wordt een ure des gebeds gehouden, waarin de praeses van de vorige Synode voorganger is. Ditmaal is er dan ook toe aangewezen Dr. Jacob Manni.

Hij opent ook de Synode zelf. Dit gaat dus een weinig anders dan bij ons, waar een der dienaren der ontvangende of roepende kerk het doet.

Hij leidt de verkiezing van den praeses, of zooals men hem in Amerika noemt: den president, den vice-president (zoveel als onze assessor) en den scriba (hier wordt de oude Latijnsche term dus behouden).

Dan staat hij zijn plaats aan den gekozen praeses af, leest de „Openlijke Verklaring“ af, welke door de Synodeleden met „ja“ wordt bevestigd.

Daarop wordt de wijze van arbeiden en de zittingsuren vastgesteld, de rubrieken van het agendum worden onder verschillende commissies verdeeld, tout comme chez nous.

Deze Synode belooft belangrijk te worden. Vooral door de benoeming van een tweetal professoren en door een beslissing betreffende de leer van de algemeene genade.

In het agendum is er geen sprake van „praeadviserende“ leden. Hoe dat zit weet ik niet.

Ook mis ik hier wat het Curatorium ter voorbereiding van de benoeming der a. s. professoren heeft gedaan. Dit zal natuurlijk wel geheel in den haak zijn. Maar wij als buitenstaanders kijken er wat vreemd van op.

Als er aan onze Theologische School een hoogleeraar noodig is, wordt tot het laatste toe het diepste geheim bewaard. Eerst in geheime zitting der Synode vernemen de Synodeleden, wie er op de nominatie staat of staan. Dan wordt er een keuze gedaan en in openbare zitting wordt dit meegedeeld.

In Amerika is van meet af alles openbaar. Aan de kerken wordt gelegenheid geboden om op in aanmerking komende de aandacht te vestigen. Daarna geven de Curatoren een voordracht en de Synode benoemt.

Door het emeritaat van Prof. ten Hoer is er een hoogleeraar in de dogmatische vakken noodig. Daarvoor zijn voorgedragen Dr C. Bouma en Dr H. H. Meester.

Wegens het ontslag van Prof. Jansen, die aangeklaagd was van afwijking in de leer der Schrift-inspiratie, ontstond er een vacature voor de exegese van het Oude Testament. Daarvoor zetten Curatoren slechts één naam op de lijst, n.l. Dr Van Wijngaarden.

Van deze drie is Dr H. H. Meester ons wel het meest bekend. Hij studeerde af en promoveerde aan de Vrije Universiteit. Komt het maar hoogst zelden voor, dat een buitenlander het praedikaat „cum laude“ verwerft, deze eer viel Dr Meester te beurt. Als ik mij niet bedrieg, was hij de tweede onder hen, die uit den vreemde kwamen.

Dr C. Bouma behaalde den doktersgraad aan een Amerikaansche Universiteit. Hij verbleef na dien tijd eenige maanden in ons land en ging hier en daar in den predikdienst voor. Ook wij mochten kennis met hem maken.

Dr Van Wijngaarden is voorzover ik weet, de minst bekende onder ons. Of hij weleens in Nederland geweest is, weten wij niet.

In de Amerikaansche bladen drongen sommigen op inlichtingen aangaande de genomineerden aan. De redacteurs van de bladen, welke ik lees, meenden hierin niet te mogen treden.

Blijkbaar zit de schrik voor een herhaling van de Jansen-zaak er bij deze kerken in.

Duidelijk wordt dat uitgesproken in een voorstel van de classis Orange City: „Met betrekking tot de benoeming van Professoren bepaalt de Classis de aandacht der Synode er bij, dat het, vooral met het oog op wat de Kerk pas heeft doorgeemaakt, zeer onwjs zou zijn iemand te benoemen, die niet het volle vertrouwen der Kerken heeft“.

Een andere classis wil, dat ingeval de Synode mannen benoemt, die geen ervaring hebben in het vak, waarin zij onderwijs geven, hun een jaar studieverlof zal worden gegeven met bezoldiging, opdat zij zich daarin kunnen voorbereiden.

En weer een andere classis spreekt de wenschelijkheid uit, dat de keuze van professoren bij voorkeur beperkt worde tot hen, wier wetenschappelijke opleiding werd voorafgegaan door een wetenschappelijke opleiding, gelijkstaande met die, welke gegeven wordt in den voorbereidenden cursus voor het Seminarie van Calvin College. En als reden wordt opgegeven: „De Professoren van de Theologische School moeten in algemeene weten-

schappelijke bekwaamheden ten minste op gelijken voet staan met de studenten van het eerste jaar in de Theologie“.

Hier zouden we willen vragen: is deze eisch niet al te minimaal? Mag van een hoogleeraar niet gevorderd worden, dat zijn wetenschappelijke bekwaamheden ver uitgaan boven die van de studenten in het laatste jaar?

Ook is er een voorstel om op de Synode van 1926 over te gaan tot de benoeming van een zesden hoogleeraar. Als vakken voor den nieuwen hoogleeraar worden genoemd de „Bijbelsche Theologie (Geschiedenis der Openbaring)“ en „Apologetiek“. Of dit aanbeveling verdient?

Van meer dan één kant wordt aangesproken op losmaking van het „Calvin College“ en de Theologische School. Reeds eer was deze zaak aanhangig.

Enkele classes verzoeken kwijtschelding van haar achterstallige schuld aan de Theologische School.

Kindelijk stellen ook enkele classes voor om de School meer populair te maken. Of om de bevoordelingen van een dier classes over te nemen: „De Synode verzoekt door het Curatorium de Professoren van de Theologische Faculteit, om tamelijk geregeld, in eenvoudigen stijl, te schrijven in De Wachter en The Banner. Dit schrijven vooral ten doel hebbende om de groote betekenis van de Theologische School voor de Kerk te doen uitkomen; alsook om ons volk meer in kennis te stellen met het groot belang der vakken, waarin gedoceerd wordt“.

Men ziet, er zijn ingrijpende voorstellen in deze materie aan de orde.

Werde het peil der Theologische School zoover verhoogd als maar mogelijk is.

Er zij een ijveren naar de beste gaven. En als daarbij betreden wordt den uitnemendsten weg, den weg der liefde, zal Christus, die Koning is, ook in de wetenschap. Zijn zegeningen niet inhouden.

— **Schoone dagen.**

Het waren schoone dagen, de dagen, waarop Professor Geesink zijn jubileum vierde.

Men heeft het het Comité zeer gemakkelijk gemaakt.

Volstond dit met enkele berichten in de bladen en werden er geen circulaire rondgezonden, de postwissels kwamen bij bosjes bij Prof. van Gelderen in.

Met wat de studenten deden overtrof de uitkomst ver onze verwachting.

Er was een ijver om den jubilaris zijn sympathie te loonen.

En nu is de jubilaris er de man niet naar, om zich tegenover zulk een hulde koel te houden en te doen alsof hij af die drukte maar half vond.

Zulke jubilarissen komen er wel voor. Maar Prof. Geesink behoort er niet toe.

Ieder woord, dat hij sprak getuigde van ongeveinsde blijdschap.

Men had geen Röntgen-stralen noodig om te zien, wat er in hem omging.

't Lag op zijn gelaat en op zijn tong.

Eigenaardig was zijn zeggen: „Zal er niet hoogmoedig onder worden, want ik weet het maar al te zeer: wat er goeds in mijn werk was, dat was uit God, en wat er niet goed in was, dat was uit mezelf.“

En nu zit hij weer gebogen over zijn Ethiek.

— **Professor Pos.**

De vorige week aanvaardde Dr H. J. Pos zijn hoogleeraarsambt aan de Vrije Universiteit met een oratie over „Algemeene Taalwetenschap en Subjectiviteit“.

Zoo is dan de vacature van Prof. J. Woltjer weer vervuld.

De voorganger verplicht den opvolger.

Werde het dan Prof. Pos, met behoud van zelfstandigheid, gegeven om met verrijkt feitenmateriaal de lijnen door te trekken, door Prof. J. Woltjer met zoo vaste hand en zulk een machtige liefde voor onze Gereformeerde principia geteekend.

— **Verklaring van Drs Engelkes.**

„Drs Engelkes verklaart ons nader zijn uitreden uit de Redactie van „De Reformatie“.

Zoo begint een bericht in „De Standaard“.

Wij dachten, dat de Kerknieuwsredacteur van „De Standaard“ te „hij“ was om niet te weten, dat Drs Engelkes nooit lid onzer Redactie geweest is, zelfs niet tot onze geregelde medewerkers behoorde, maar alleen af en toe artikelen plaatste, vooral in de rubriek „Letteren en Kunst“.

De verklaring van Drs Engelkes, waarom hij niet langer zijn medewerking ons verleenen kon, werd door ons niet opgenomen.

En dat niet om den inhoud, want men kan dien nu in „De Standaard“ lezen.

Maar om geen precedenten te scheppen.

Als een medewerker ons verlaat, kan hij geen recht doen gelden op het plaatsen van een verklaring.

Wie leest iets dergelijks in andere bladen? Men geeft eenvoudig kennis aan redactie en directie en daarmee uit.

Zoo eischt het de usance. Waaram zou „De Reformatie“ daarop een uitzondering maken?

Bij wij
van Pro
Maar
Wit m
zoodanig
geval ee
elders.
Men n
niet thu
Drs. E
miek, de
Nu vo
maanden
Engelkes
Hij vi
het „C
lieten w
Zelf wa
lende d
zieh toe
Tegen
verzet a
Iemam
Prof. Cr
wij ons
Zoo s
En da
Wij ko
der opm
Want
schrift;
leven; w
goede m
formeerd
Bij he
vraagd o
Wat a
weerd of
De afs
Cramer
en thans
bruggen.
Overig
elkes in
Onze

— **Kerke**
De bel
Ds. C. L
tijd in o
van „De
alzoo af
Zij he
In Den
In Am
den kerke
Dat
krachtig
ontkend.
Zelfs
gaan.
De ver
steden,
den invl
Op de
stellingen

1.
schre
„Het
hevig
vaard
gaan,
in de
menig
tien
tot h
2.
het w
is he
van
als d
steden
vervu
3.
a.
serve
gebou
des
dienin
tingen
bouw
dezel
b.
perkt
c.
wezen
d.
gerege
den
tucht
kerke
e.
eens
zakel
den
f.
gewes
langr
ander
4.
lig a
splits
eind